

30 Σεπτεμβρίου, 1942

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ, Αδόλφου Χίτλερ, στο Αθλητικό Μέλαθρο του Βερολίνου στα εγκαίνια της χειμερινής οργάνωσης αρωγής 1942/43

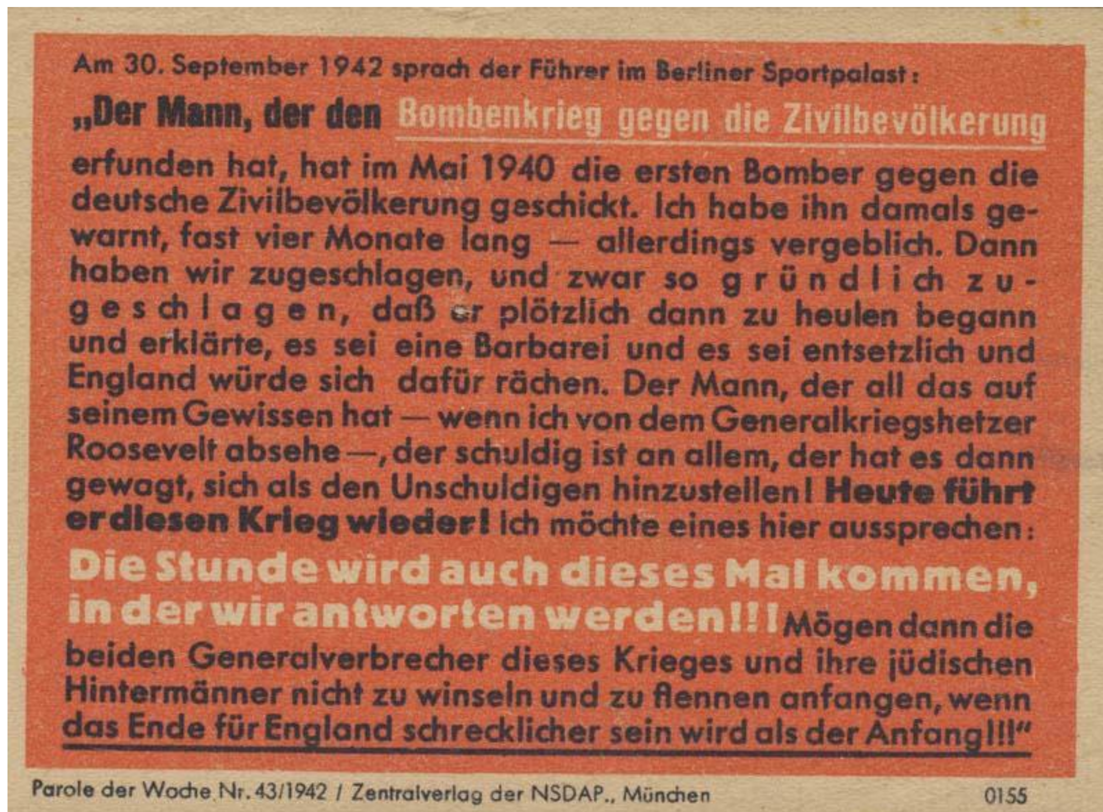
30 Σεπτεμβρίου 1942

Η ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ, Αδόλφου Χίτλερ στα εγκαίνια της πολεμικής χειμερινής οργάνωσης αρωγής 1942/43 στο Αθλητικό Μέλαθρο του Βερολίνου

Σημείωση μεταφραστή: Το κείμενο της ομιλίας είναι μετάφραση από το πρότυπο κείμενο: https://de.metapedia.org/wiki/Quelle_/_Rede_vom_30._September_1942_(Adolf_Hitler)

Το σύνθημα της εβδομάδας με απόσπασμα από την ομιλία

Am 30. September 1942 sprach der Führer im Berliner Sportpalast:

„Der Mann, der den Bombenkrieg gegen die Zivilbevölkerung erfunden hat, hat im Mai 1940 die ersten Bomber gegen die deutsche Zivilbevölkerung geschickt. Ich habe ihn damals gewarnt, fast vier Monate lang — allerdings vergeblich. Dann haben wir zugeschlagen, und zwar so gründlich zugeschlagen, daß er plötzlich dann zu heulen begann und erklärte, es sei eine Barbarei und es sei entsetzlich und England würde sich dafür rächen. Der Mann, der all das auf seinem Gewissen hat — wenn ich von dem Generalkriegshetzer Roosevelt absehe —, der schuldig ist an allem, der hat es dann gewagt, sich als den Unschuldigen hinzustellen! **Heute führt er diesen Krieg wieder!** Ich möchte eines hier aussprechen: **Die Stunde wird auch dieses Mal kommen, in der wir antworten werden!!!** Mögen dann die beiden Generalverbrecher dieses Krieges und ihre jüdischen Hintermänner nicht zu winseln und zu flennen anfangen, wenn das Ende für England schrecklicher sein wird als der Anfang!!!"

Parole der Woche Nr. 43/1942 / Zentralverlag der NSDAP., München 0155

Στις 30 Σεπτεμβρίου 1942, ο Αρχηγός μίλησε στο Αθλητικό Μέλαθρο του Βερολίνου:

«**Ο άνθρωπος που εφηύρε τους βομβαρδισμούς εναντίον του άμαχου πληθυσμού** έστειλε τα πρώτα βομβαρδιστικά εναντίον του γερμανικού άμαχου πληθυσμού τον Μάιο του 1940. Τον προειδοποίησα τότε, για σχεδόν τέσσερις μήνες – αλλά μάταια. Έπειτα χτυπήσαμε και μάλιστα χτυπήσαμε τόσο καλά που ξαφνικά άρχισε να ουρλιάζει και δήλωσε ότι ήταν βάρβαρο και τρομερό και ότι η Αγγλία θα εκδικηθεί γι' αυτό. Ο άνθρωπος που τα έχει όλα αυτά στη συνείδησή του – αν δεν λάβω υπόψη τον γενικό υποκινητή του πολέμου Ρούζβελτ – που είναι ένοχος για όλα, τότε τόλμησε να παρουσιαστεί σαν αθώος. **Σήμερα ξανακάνει αυτόν τον πόλεμο**. Θα ήθελα να πω ένα πράγμα εδώ: **θα έρθει η ώρα και αυτή τη φορά που θα απαντήσουμε!!!** Μακάρι και οι δύο αρχηγοί αυτού του πολέμου και οι Εβραίοι υποστηρικτές τους να μην αρχίσουν να γκρινιάζουν και να κλαψουρίζουν αν το τέλος για την Αγγλία είναι πιο φρικτό από την αρχή!!!»

Σύνθημα της εβδομάδας αρ. 43/1942 / Κεντρικός εκδοτικός οίκος του NSDAP, Μόναχο

Γερμανοί μου εθνοσύντροφοι και εθνοσυντρόφισσες!

Πέρασε τώρα ένας χρόνος από τότε που για τελευταία φορά μπόρεσα να μιλήσω σε εσάς και στον γερμανικό λαό από αυτό το μέρος. Αυτό είναι λυπηρό από πολλές απόψεις: πρώτον γιατί για μένα είναι πολύ λυπηρό που δεν μπορώ να εμφανίζομαι πιο συχνά στο έθνος, και δεύτερον γιατί φυσικά φοβάμαι ότι οι ομιλίες μου δεν γίνονται καλύτερες, αλλά χειρότερες, γιατί σε σχέση με αυτό η πρακτική είναι απαραίτητη. Ο χρόνος μου δυστυχώς είναι πολύ πιο περιορισμένος από αυτόν των αντιπάλων μου. Φυσικά, αυτός που μπορεί να ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο για εβδομάδες, φορώντας ένα λευκό μεταξωτό πουκάμισο, ένα φαρδύ σομπρέρο στο κεφάλι του και κάπου αλλού με άλλα ρούχα, μπορεί φυσικά να ασχολείται πολύ πιο συχνά με ομιλίες.

Όλο αυτό το διάστημα έπρεπε να ασχοληθώ περισσότερο με πράξεις και ενέργειες. Εκτός αυτού, φυσικά, δεν μπορώ να μιλάω κάθε εβδομάδα ή κάθε μήνα. Αυτό που πρέπει να ειπωθεί σήμερα θα ειπωθεί από τους στρατιώτες μας! Επιπλέον, τα θέματα για τα οποία θα μπορούσα να μιλήσω είναι φυσικά πιο δύσκολα από τα θέματα των ομιλιών των αντιπάλων μου, οι οποίοι – τουλάχιστον στο παρελθόν – συνήθιζαν να στέλνουν τις πολυάριθμες συνομιλίες τους σε όλο τον κόσμο από το τζάκι ή από άλλα μέρη. Το θέμα των πιθανών ομιλιών μου είναι πιο δύσκολο, γιατί, για παράδειγμα, δεν θεωρώ σωστό να ασχοληθώ τώρα με το πώς θα είναι τα πράγματα στο μέλλον, αλλά νομίζω ότι είναι πιο σωστό να ασχοληθούμε με αυτό που απαιτεί από εμάς το άμεσο παρόν.

Η δημιουργία ενός «Ατλαντικού Χάρτη» είναι φυσικά πολύ εύκολη. Αυτή η ανοησία όμως πολύ σύντομα θα διορθωθεί από τη σοβαρότητα των γεγονότων. Για έναν άλλο λόγο, επίσης, είναι κάπως πιο εύκολο για τους αντιπάλους μας να μιλούν σήμερα, επειδή μετά από μακρές και άκαρπες προσπάθειες ανακάλυψαν ξαφνικά το πρόγραμμα του κόμματός μας και τώρα βλέπουμε με έκπληξη ότι υπόσχονται στον κόσμο για το μέλλον ακριβώς αυτά που έχουμε ήδη δώσει στον γερμανικό μας λαό και για τα οποία εμείς, σε τελική ανάλυση, συρθήκαμε σε έναν πόλεμο από τους άλλους.

Είναι πολύ ευρηματικό, όταν, για παράδειγμα, ένας Πρόεδρος λέει: «Θέλουμε όλοι στο μέλλον να έχουν το δικαίωμα να μην υποφέρουν από ανάγκες» ή κάτι παρόμοιο. Σ' αυτό μπορεί κανείς να πει μόνο: Πιθανότατα θα ήταν πολύ πιο εύκολο, εάν αυτός ο Πρόεδρος, αντί να βυθιστεί σε έναν πόλεμο, είχε χρησιμοποιήσει όλο το ανθρώπινο δυναμι-

κό της χώρας του για να δημιουργήσει χρήσιμες παραγωγές και κυρίως να έχει φροντίσει το δικό του λαό, έτσι ώστε σε μια περιοχή που πρέπει να περιθάλψει μόνο 10 άτομα ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο να μην κυριαρχεί η φτώχεια και η δυστυχία και να μην είναι άνεργοι 13 εκατομμύρια άνθρωποι. Αυτοί οι κύριοι μπορούσαν να κάνουν τα πάντα! Όταν τώρα εμφανίζονται και ξαφνικά στέκονται μπροστά στον κόσμο σαν σωτήρες και δηλώνουν: «Στο μέλλον θα φροντίσουμε να μην επαναληφθεί η δυστυχία του παρελθόντος, ότι δεν θα υπάρξει άλλη πια ανεργία, ότι κάθε άνθρωπος θα έχει σπίτι» – όμως αυτοί οι ιδιοκτήτες της παγκόσμιας αυτοκρατορίας θα μπορούσαν να το κάνουν αυτό στις χώρες τους πριν από πολύ καιρό πριν από εμάς!

Ξαφνικά δεν ανακάλυψαν τίποτε άλλο παρά τις βασικές αρχές του εθνικοσοσιαλιστικού προγράμματος. Όταν ακούω ένα άτομο – νομίζω ότι ήταν ο κ. Ήντεν, αλλά κανείς δεν μπορεί να ξέρει, ποια μηδαμινότητα μιλάει εκεί – τώρα να λέει: «Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ των Γερμανών και εμάς, ότι οι Γερμανοί πιστεύουν σε κάτι στο οποίο εμείς δεν πιστεύουμε, ενώ εμείς πιστεύουμε σε κάτι, στο οποίο μπορούμε να πιστεύουμε» – μπορώ μόνο να πω: Εάν πιστεύετε πραγματικά σε αυτό που λέτε ότι πιστεύετε, τότε θα μπορούσατε να είχατε ομολογήσει αυτή την πίστη νωρίτερα. Τότε γιατί μας κηρύξατε τον πόλεμο; Μήπως τότε οι στόχοι σας δεν είναι διαφορετικοί από τους δικούς μας;

Σε κάθε περίπτωση, όχι μόνο πιστέψαμε σε κάτι, αλλά κάναμε και αυτό στο οποίο πιστέψαμε. Και τώρα πιστεύουμε ότι πρέπει να χτυπήσουμε τον εχθρό μέχρι να κερδηθεί η τελική νίκη! Αυτό πιστεύουμε και αυτό θα κάνουμε!

Δράση ενάντια στην φλυαρία

Με αυτούς τους ανθρώπους δεν μπορούμε να συζητήσουμε καθόλου την σημασία της πίστης. Όποιος, για παράδειγμα, πιστεύει ότι η Νάμσος ήταν μια νίκη ή η Αντάλσνες, ή ακόμα κι όποιος πιστεύει ότι η Δουνκέρκη είναι η μεγαλύτερη νίκη στην παγκόσμια ιστορία, ή ότι οποιαδήποτε αποστολή που διαρκεί εννέα ώρες, είναι ένα εξίσου εκπληκτικό και ένα ενθαρρυντικό σημάδι ενός νικηφόρου έθνους, για μένα – μ' ένα τέτοιο άτομο εμείς, με τις μέτριες επιτυχίες μας, δεν μπορούμε φυσικά να συγκριθούμε! Διότι ποια είναι τα επιτεύγματά μας σε σύγκριση με αυτά! Αν προελάσουμε χίλια χιλιόμετρα, τότε αυτό δεν είναι πραγματικά τίποτα- μια «απόλυτη αποτυχία»! Αν, για παράδειγμα, τους τελευταίους δύο μήνες – πραγματικά μόνο για δύο μήνες μπορεί κανείς να διεξάγει πόλεμο σε αυτή τη χώρα – έχουμε προελάσει στον Ντον, φτάσαμε τελικά στον Βόλγα μετά τον Ντον, διασχίσουμε το Στάλινγκραντ και θα το πά-

ρουμε και αυτό, να’ στε σίγουροι – αυτό δεν είναι τίποτα στα μάτια τους!

Το αν προελάσαμε στον Καύκασο, τότε κι αυτό είναι κάτι τόσο ασήμαντο, όσο ήταν και όταν καταλάβαμε την Ουκρανία, όταν πήραμε στην κατοχή μας τον άνθρακα του Ντόνετς, όταν παίρνουμε το 65 ή το 70 τοις εκατό του ρωσικού σιδήρου, όταν ανοίγουμε τη μεγαλύτερη έκταση σιτηρών στον κόσμο για το γερμανικό λαό και έτσι ουσιαστικά για την Ευρώπη και εξασφαλίζουμε τις καυκάσιες πηγές πετρελαίου. Όλα αυτά δεν είναι τίποτα! Αλλά όταν οι Καναδικές εμπροσθοφυλακές με μια μικρή αγγλική ουρά σαν απόφυση έρχονται στη Διέππη και καταφέρνουν να μείνουν εκεί για εννέα ώρες, μπορεί κανείς να πει με δυσκολία, για να καταστραφούν στο τέλος – τότε αυτό είναι ένα «ενθαρρυντικό, εκπληκτικό σημάδι της ανεξάντλητης, νικηφόρας δύναμης που ανήκει στη Βρετανική Αυτοκρατορία.»

Από την άλλη μεριά ποια είναι η αεροπορία μας, το πεζικό μας, ποιά είναι η απόδοση των τεθωρακισμένων μας; Ποια είναι, από την άλλη πλευρά, τα επιτεύγματα του μηχανικού μας, των σιδηροδρομικών κατασκευών των στρατευμάτων μας, των γιγάντιων μεταφορικών υπηρεσιών, οι οποίες σε λίγους, μπορεί να πει κανείς, μήνες αξιοποιούν και ξαναχτίζουν μισή ήπειρο; Όλα αυτά δεν είναι τίποτα! Και φυσικά ούτε τα υποβρύχια μας είναι τίποτα!

Τη χρονιά του 1939 και τα υποβρύχια δεν ήταν τίποτα, γιατί εκείνη την εποχή παρουσιάστηκε ο Τσώρτσιλ και είπε: «Είμαι σε θέση να σας δώσω τα καλά νέα ότι ο κίνδυνος από τα υποβρύχια μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει εξαλειφθεί μια για πάντα.» Όχι – μια στιγμή – πιθανότατα δεν ήταν ο Τσώρτσιλ, αλλά ο Νταφ Κούπερ. Αλλά όπως είπα, ο καθένας από αυτούς είναι ένας μεγαλύτερος απατεώνας από τον άλλο, και συνεχώς τους μπερδεύουμε. Ακόμα και τότε είχαν καταστρέψει περισσότερα υποβρύχια από ποτέ! Το γεγονός ότι τους πετάξαμε έξω από τα Βαλκάνια, ότι κατακτήσαμε την Ελλάδα, ότι καταλάβαμε την Κρήτη, ότι καταδιώχθηκαν στη Βόρεια Αφρική – όλα αυτά, όπως, δεν είναι τίποτα! Αλλά αν, έστω και λίγοι άντρες προσεδαφιστούν οπουδήποτε και καταλάβουν απροσδόκητα ένα απομονωμένο φυλάκιο, τότε αυτές είναι πράξεις, αυτά είναι κατορθώματα!

Όποιος σκέφτεται έτσι δεν θα καταλάβει ποτέ τις πεποιθήσεις μας! Αλλά αν οι Άγγλοι πιστεύουν ειλικρινώς σε αυτό που ισχυρίζονται ότι πιστεύουν, τότε μπορεί κανείς μόνο να λυπηθεί για την κοινή λογική τους.

Το δεύτερο μέτωπο του μεθύστακα

Εκτός από αυτές τις «πράξεις», φυσικά, έχουν και αξιώσεις για το μέλλον. Λένε: «Θα έρθει το δεύτερο μέτωπο. Βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη! Εσείς οι Γερμανοί, προσέξτε! Γυρίστε πίσω!»

Εμείς δεν τους δώσαμε σημασία και δεν γυρίσαμε πίσω, αλλά προελάσαμε ήρεμα προς τα εμπρός. Μ' αυτό δεν θέλω να πω, ότι δεν κάναμε τίποτα για να προετοιμαστούμε για ένα δεύτερο μέτωπο. Όταν ο κ. Τσώρτσιλ λέει τώρα: «Θέλουμε τώρα να αφήσουμε στους Γερμανούς να συλλογίζονται το φόβο τους πού και πότε θα το ανοίξουμε» – δεν μπορώ παρά να πω: Κύριε Τσώρτσιλ, δεν με φοβίσατε ποτέ!

Αλλά στο ότι πρέπει να συλλογιζόμαστε, εδώ έχει δίκιο, διότι αν είχα έναν αντίπαλο κάποιου αναστήματος, τότε θα μπορούσα να υπολογίσω κατά προσέγγιση πού θα επιτεθεί. Όταν όμως κανείς αντιμετωπίζει ανόητους στρατιωτικά, τότε φυσικά δεν μπορεί να ξέρει, πού θα επιτεθούν, μπορεί και να είναι το πιο τρελό είδος επιχείρησης. Και αυτό είναι το μόνο δυσάρεστο γεγονός, ότι ποτέ δεν ξέρεις με αυτούς τους ψυχικά ασθενείς ή τους συνεχώς μεθυσμένους τι πραγματικά σκαρώνουν.

Είτε ο κ. Τσώρτσιλ έχει επιλέξει την πρώτη θέση στην οποία ήθελε να ξεκινήσει το δεύτερο μέτωπο, με εξυπνάδα και στρατιωτική οξυδέρκεια είτε όχι – πάνω σ' αυτό ακόμη και στην Αγγλία – και αυτό σημαίνει πολλά – οι απόψεις διίστανται.

Σε κάθε περίπτωση, μπορώ να τον διαβεβαιώσω: οπουδήποτε κι αν επιλέξει το επόμενο σημείο, μπορεί να το χαρακτηρίσει καλή τύχη, αν μείνει στην ξηρά για εννέα ώρες!

Η πιο δύσκολη δοκιμασία ξεπεράστηκε

Στα μάτια μου, μαζί με τη χρονιά του 1942 ο λαός μας άφησε πίσω του και την πιο μοιραία δοκιμή. Αυτή ήταν ο χειμώνας του 1941/42. Μπορώ να πω ότι αυτό το χειμώνα ο γερμανικός λαός, και ιδιαίτερα οι ένοπλες δυνάμεις του, ζυγίστηκαν στην πλάστιγγα της Θείας Πρόνοιας. Χειρότερα δεν μπορεί και δεν πρόκειται να έρθουν. Το ότι νικήσαμε αυτό το χειμώνα, το ότι τα γερμανικά μέτωπα τουλάχιστον άντεξαν και ότι αυτό το καλοκαίρι μπορέσαμε να προχωρήσουμε ξανά, αυτό, πιστεύω, απέδειξε ότι η Θεία Πρόνοια ήταν ικανοποιημένη με τον γερμανικό λαό.

Ήταν μια πολύ δύσκολη και πολύ σκληρή δοκιμασία, όλοι το ξέρετε αυτό και παρ' όλα αυτά όχι μόνο ξεπεράσαμε εκείνη την πιο δύσκολη περίοδο, αλλά καταφέραμε με την ησυχία μας να αναδιοργανώσουμε και

να αναδιατάξουμε τις μεραρχίες για επίθεση, τους μηχανοκίνητους και τεθωρακισμένους σχηματισμούς, που προορίζονταν να ξεκινήσουν την περαιτέρω επίθεση. Και επίσης αυτή η επίθεση δρομολογήθηκε διαφορετικά από ό, τι θα μπορούσαν να πιστεύουν οι αντίπαλοί μας. Ούτε όμως είναι απαραίτητο, να προχωρήσουμε σύμφωνα με τη συνταγή τους, γιατί μέχρι τώρα αυτές οι συνταγές δεν είχαν μεγάλη επιτυχία.

Αν κοιτάξουμε πίσω, νομίζω ότι μπορούμε να είμαστε ικανοποιημένοι με τα τρία χρόνια που έχουν περάσει. Ήταν πάντα ένας πολύ ρεαλιστικός στόχος, πολύ τολμηρός, εκεί όπου έπρεπε να είμαστε τολμηροί, μελετημένος εκεί όπου θα έπρεπε να μελετηθεί, συχνά σκόπιμος, όπου είχαμε χρόνο, προσεκτικοί εκεί όπου πιστεύαμε ότι έπρεπε να είμαστε προσεκτικοί σε όλες τις συνθήκες. Αλλά ήμασταν και πολύ τολμηροί εκεί όπου μόνο η τόλμη θα μπορούσε να μας βοηθήσει.

Το στρατηγικό πρόγραμμα του 1942

Για αυτή τη χρονιά είχαμε σχεδιάσει ένα πολύ απλό πρόγραμμα:
Πρώτον, να κρατήσουμε αυτά που έπρεπε να κρατηθούν υπό οποιεσδήποτε συνθήκες, δηλαδή, να αφήσουμε τους άλλους να ξεκινήσουν, για όσο ήθελαν να ξεκινήσουν, για εκεί όπου εμείς οι ίδιοι δεν είχαμε σκοπό να προχωρήσουμε, και να μείνουμε σταθεροί και να περιμένουμε να δούμε ποιος θα είναι ο πρώτος που θα εξασθενήσει εδώ.
Δεύτερον, να επιτεθούμε οπωσδήποτε, όπου η επίθεση είναι απαραίτητη υπό οποιεσδήποτε συνθήκες. Ο στόχος εδώ είναι πολύ σαφής: η καταστροφή του δεξιού χεριού αυτών των διεθνών συνωμοτών του καπιταλισμού, της πλουτοκρατίας και του μπολσεβικισμού, που είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος που έχει αιωρηθεί ποτέ πάνω από το γερμανικό λαό μας και εναντίον του οποίου έπρεπε να παλέψουμε εδώ και ένα χρόνο.

Και εδώ θέσαμε κάποιους στόχους. Θα ήθελα να τους αναφέρω εν συντομία, και με μερικές λέξεις-κλειδιά, για να σας ενημερώσω για το τι επιτεύχθηκε αυτούς τους λίγους μήνες:
Ο πρώτος στόχος ήταν να εξασφαλίσουμε την κυρίαρχη θέση μας στη Μαύρη Θάλασσα και να καθαρίσουμε επιτέλους την χερσόνησο της Κριμαίας. Δύο μάχες, η μάχη για το Κερτς και η μάχη για τη Σεβαστούπολη, εξυπηρετούσαν αυτόν τον σκοπό. Εάν οι αντίπαλοί μας – τολμώ να το πω εδώ – είχαν πετύχει έστω και μόνο μία τέτοια επιτυχία σε αυτά τα τρία χρόνια πολέμου, τότε σίγουρα δεν θα μπορούσαμε να τους μιλήσουμε καθόλου, γιατί τότε δεν θα πατούσαν στη γη, αλλά θα πετούσαν στα σύννεφα, φουσκωμένοι από την φαντασία τους.

Αφού το τακτοποιήσαμε και αυτό, μας φάνηκε απαραίτητο να αφαιρεθεί μια φούσκα που είχε σχηματιστεί γύρω από το Βόλκχοβ. Αφαιρέθηκε και ο εχθρός καταστράφηκε ή αιχμαλωτίστηκε.

Οι στόχοι της επίθεσής μας επιτεύχθηκαν

Στη συνέχεια, ήρθε το επόμενο καθήκον: η προετοιμασία της διάβασης του Ντον. Εν τω μεταξύ, ο εχθρός απ' την πλευρά του είχε επιλέξει έναν μεγάλο επιθετικό στόχο, δηλαδή να διαπεράσει από το Χάρκοβο στην όχθη του Δνείπερου, προκειμένου να επιφέρει με αυτόν τον τρόπο την κατάρρευση ολόκληρου του νότιου μετώπου μας. Πιθανότατα θα θυμάστε ακόμα τον ενθουσιασμό με τον οποίο οι εχθροί μας ακολουθούσαν αυτές τις επιχειρήσεις εκείνη την εποχή. Κατέληξαν σε τρεις μάχες με τον πλήρη αφανισμό περισσότερων από 75 μεραρχιών του σοβιετικού μας αντιπάλου.

Στη συνέχεια ξεκινήσαμε τη δική μας μεγάλη επίθεση. Ο στόχος ήταν:
Πρώτον, να αφαιρέσουμε τις τελευταίες μεγάλες εκτάσεις σιταριού από τον εχθρό.
Δεύτερον, να αφαιρέσουμε από αυτόν τον τελευταίο εναπομείναντα άνθρακα που μπορούσε να κοκκοποιηθεί.
Τρίτον, να προχωρήσουμε στις πηγές πετρελαίου του, να τις καταλάβουμε ή τουλάχιστον να τις απενεργοποιήσουμε.
Τέταρτον, η επίθεση έπρεπε να συνεχιστεί μέχρι να αποκοπεί η τελευταία και μεγαλύτερη αρτηρία επικοινωνίας του, δηλαδή ο Βόλγας. Και εδώ ο στόχος που τέθηκε ήταν η περιοχή που βρίσκεται μεταξύ της στροφής του Ντον και του Βόλγα και καθόριζε το Στάλινγκραντ σαν τοποθεσία – όχι επειδή αυτή η τοποθεσία φέρει το όνομα του Στάλιν – αυτό δεν έχει σημασία – αλλά αποκλειστικά επειδή αυτό είναι ένα στρατηγικά σημαντικό σημείο και δεδομένου ότι μας είχε γίνει σαφές, ότι με την εξάλειψη του Δνείπερου, του Ντον και του Βόλγα σαν γραμμές επικοινωνίας για τη Σοβιετική Ρωσία θα προέκυπτε για τη Ρωσία το ίδιο πράγμα ή ακόμα χειρότερο όπως για τη Γερμανία αν χάναμε τον Ρήνο, τον Έλβα, Όντερ, ή τον Δούναβη.
Διότι, μόνο σε αυτόν τον τεράστιο ποταμό, το Βόλγα, μεταφέρονται περίπου 30 εκατομμύρια τόνοι εμπορευμάτων σε έξι μήνες. Αυτό αντιστοιχεί σε αποστολές ενός ολόκληρου έτους στον Ρήνο. Αυτό έχει πλέον αποκοπεί και έχει γίνει εδώ και πολύ καιρό. Τώρα ακολουθεί η κατάληψη του Στάλινγκραντ, που θα ολοκληρωθεί – που θα εμβαθύνει και θα ενισχύσει αυτό το κλείδωμα.
Και μπορείτε να είστε σίγουροι ότι κανένας δεν θα μας απομακρύνει από αυτό το μέρος.
Τώρα, όσον αφορά τους περαιτέρω στόχους, θα καταλάβετε ότι δεν τους

μιλάω γι' αυτούς γιατί είναι στόχοι που επί του παρόντος επιδιώκονται. Ο κ. Τσώρτσιλ μιλάει γι' αυτούς αντί για μένα. Αλλά θα έρθει η στιγμή, που το γερμανικό έθνος θα λάβει ένα πλήρες ξεκαθάρισμα σχετικά με αυτούς τους περαιτέρω στόχους.
Αλλά μπορώ να σας πω τώρα ένα έκτο, ότι εμείς σαν περαιτέρω καθήκον μας θέτουμε την οργάνωση αυτού του γιγάντιου χώρου, που κατέχουμε τώρα. Δεν ήταν τόσο σημαντικό για εμάς να πούμε ότι έχουμε προελάσει τόσα και τόσα χιλιάδες χιλιόμετρα, αλλά να διαθέσουμε αυτήν την τεράστια περιοχή για τη διατροφή του λαού μας, την εξασφάλιση των πρώτων υλών μας και με μια ευρύτερη έννοια για τη διαφύλαξη όλης της Ευρώπης.

Για το σκοπό αυτό, πρώτα έπρεπε να τεθεί σε τάξη η κυκλοφορία. Ακόμη και οι Άγγλοι έχουν επιτύχει επιτεύγματα σε αυτόν τον τομέα και, για παράδειγμα, κατασκεύασαν έναν σιδηρόδρομο από την Αίγυπτο προς το Τομπρούκ, ο οποίος τώρα μας ωφελεί πολύ.
Αλλά και εάν τον τελείωσαν σε αρκετά σύντομο χρονικό διάστημα, τι σημασία έχει αυτό σε σχέση με τους σιδηροδρόμους που εμείς πρέπει να κατασκευάσουμε, και μάλιστα όχι για να μπορούν να τους χρησιμοποιούν οι Ρώσοι, αλλά εμείς οι ίδιοι.

Ένα τεράστιο σιδηροδρομικό δίκτυο

Υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες σιδηροδρομικών γραμμών που τις επισκευάζουμε ή τις έχουμε επισκευάσει προ πολλού, χάρη στην επιμέλεια και την αποτελεσματικότητα και την αφοσίωση πολλών δεκάδων χιλιάδων Γερμανών στρατιωτών, μηχανικών των σιδηροδρόμων, ανδρών του Οργανισμού Τοντ, άλλων οργανώσεων για παράδειγμα, της Υπηρεσίας Εργασίας του Ράιχ κ.λ.π. Αυτό το τεράστιο δίκτυο μεταφορών, το οποίο σήμερα λειτουργεί ξανά στο μεγαλύτερο μέρος του σε γερμανικές σιδηροτροχιές είχε καταστραφεί ολοσχερώς. Όχι μόνο εκατοντάδες, αλλά χιλιάδες γέφυρες έπρεπε να ανακατασκευαστούν, τμήματα που είχαν ανατιναχτεί έπρεπε να αφαιρεθούν, διαβάσεις έπρεπε να ξαναχτιστούν. Όλα αυτά συνέβησαν μέσα σε λίγους μήνες ή θα ολοκληρωθούν μέσα σε λίγες εβδομάδες.

Τώρα, κομματικοί μου σύντροφοι, θα καταλάβετε επίσης ένα πράγμα: εάν υπάρχουν άνθρωποι, από την πλευρά των αντιπάλων μας, οι οποίοι λένε: «Γιατί σταματήσατε ξαφνικά;» – τότε μπορώ να απαντήσω σε αυτό: Επειδή είμαστε συνετοί, γιατί, ας πούμε, δεν πάμε για πρώτη φορά στη Βεγγάζη, για να είμαστε υποχρεωμένοι να επιστρέψουμε ξανά πίσω, αλλά επειδή σταματάμε κάπου για αρκετό καιρό μέχρι να οργανώσουμε καλά τις γραμμές ανεφοδιασμού μας.

Φυσικά, οι άνθρωποι που δεν είναι εκπαιδευμένοι στο στρατό δεν μπορούν να το καταλάβουν. Για το λόγο αυτό δεν έχουν επιτυχίες. Όλοι οι άνθρωποι, όμως, που έχουν έστω μόνο κάποιες στρατιωτικές γνώσεις θα παραδεχτούν ότι αυτό που κατακτήσαμε σε καθαρά διαστάσεις χώρου σε λίγους μήνες είναι απολύτως μοναδικό στην παγκόσμια ιστορία.

Αλλά το λέω αυτό επειδή μπορεί να υπάρχει κάπου ανάμεσά μας και κάποιος παλιός αντιδραστικός μικροαστός που λέει: «Ναι, και τότε τι είναι αυτό; Έχουν σταματήσει εκεί εδώ και οκτώ μέρες!» Ναι, αγαπητέ μου μικροαστέ, είσαι σε λάθος δρόμο. Εσύ θα έπρεπε να πας για να φέρεις την κίνηση σε τάξη για μια φορά! Ο γερμανικός λαός, αυτό το ξέρω, έχει στο σύνολό του έχει μέχρι στιγμής απεριόριστη εμπιστοσύνη στη στρατιωτική του ηγεσία και στα επιτεύγματα των στρατιωτών του..., ότι ξέρει με βεβαιότητα ότι δεν θα σταματήσουν ποτέ χωρίς λόγο.

Οι πρώτοι δρόμοι σε αυτή τη χώρα

Αλλά δεν φέρνουμε σε τάξη μόνο αυτή την κυκλοφορία των σιδηροδρόμων, αλλά πρέπει να κατασκευάσουμε και δρόμους. Διότι η «ευλογημένη γη των προλετάριων και των αγροτών» δυστυχώς δεν έχει δρόμους, παρά μόνο κομμάτια δρόμων. Οι πρώτοι πραγματικά τεράστιοι δρόμοι χτίζονται τώρα εκεί από τις οργανώσεις μας. Σε ορισμένες περιοχές οι δρόμοι πρέπει να διαμορφωθούν μέσω βάλτων, περιοχές στις οποίες μέχρι πρότινος θεωρούνταν ότι η επικοινωνία ήταν εντελώς αδύνατη.

Αν κάποιος τώρα πει: «Ο Ρώσος θα καταφέρνει να περάσει», – ναι, αυτός είναι ένα είδος ανθρώπου του βάλτου και όχι Ευρωπαίος, πρέπει να το παραδεχτούμε. Για εμάς είναι κάπως πιο δύσκολο να προχωρήσουμε σε αυτό το έλος παρά για αυτόν τον λαό που γεννήθηκε στον βάλτο.

Οργάνωση της γεωργίας

Όμως, πέρα απ' αυτό οργανώνουμε και τη γεωργία. Η περιοχή πρέπει να αναπτυχθεί και αυτό δεν είναι τόσο εύκολο, γιατί δεν είναι ζήτημα σποράς και συγκομιδής αλλά και πρακτικής αξίας που μπορεί να αποδειχθεί, δηλαδή, ότι αυτά τα προϊόντα μεταφέρονται με τον σιδηρόδρομο σε ατελείωτες αποστάσεις, έτσι ώστε μπορούν να φορτωθούν, ότι πρέπει να αναπροσαρμόσουμε εντελώς μέρος αυτής της γεωργίας, ότι χιλιάδες τρακτέρ που έχουν υποστεί ζημιά ή έχουν καταστραφεί πρέπει να αντικατασταθούν ή να επισκευαστούν ή να αντικατασταθούν με άλλα μέσα. Και μπορώ μόνο να σας πω, ότι αυτό που έχει επιτευχθεί εδώ είναι πραγματικά τρομερό.

Ενώ το μέτωπο μάχεται μπροστά, μερικοί στρατιώτες εργάζονται λίγα χιλιόμετρα πίσω του με το δρεπάνι και την κόσα, ξαναοργώνουν τα χωράφια και πίσω τους βρίσκονται οι ομάδες έκτακτης ανάγκης των αγ-

ροτικών μας οργανώσεων.
Και όταν κάποιος χοντροκέφαλος, δεν μπορώ να τον πω αλλιώς, όπως κατά τη γνώμη μου ο Νταφ Κούπερ ή ο Ήντεν ή κάποιος άλλος από αυτούς τους τύπους λέει: «Ναι, αυτό ήταν το μεγάλο λάθος, που προχώρησαν οι Γερμανοί μέχρι την Ουκρανία ή την περιοχή του Κουμπάν.» Αυτό θα το δείτε αν ήταν λάθος που πήγαμε σε αυτές τις περιοχές σίτου!
Ευτυχώς, έχουμε ήδη καταφέρει να διαθέσουμε τα πρώτα, αν και μόνο μέτρια, αποτελέσματα αυτής της δράσης στον γερμανικό λαό. Αλλά να είστε σίγουροι ότι είμαστε μόνο στην αρχή. Ολόκληρη η χρονιά που πέρασε ήταν μια χρονιά αγώνα. Ακολούθησε ένας φρικτός χειμώνας και τώρα πολεμάμε ξανά.
Αλλά ακόμη και κατά τη διάρκεια του επόμενου έτους αυτή η περιοχή θα οργανωθεί εντελώς διαφορετικά. Μπορείτε να βασιστείτε σε αυτό, ξέρουμε πώς να διορθώσουμε κάτι τέτοιο.
Και τέλος πίσω από αυτό ακολουθεί η οργάνωση της γενικής οικονομίας, γιατί ολόκληρη αυτή η οικονομία πρέπει σταδιακά να τεθεί σε λειτουργία. Χιλιάδες επιχειρήσεις, εργοστάσια, αλευροποιεία και ούτω καθεξής, πρέπει να τεθούν ξανά σε λειτουργία, κατ' αρχήν όλα έχουν καταστραφεί.

Δικές μας βιομηχανικές βάσεις στην Ανατολή

Και πίσω από όλα αυτά βρίσκεται η εξόρυξη. Αυτό πρέπει επίσης να αξιοποιηθεί και αυτό προϋποθέτει ηλεκτρική ενέργεια. Μπορώ να πω μόνο ένα πράγμα ξανά και ξανά: Εάν μπορούσατε να δείτε πώς δουλεύουμε εκεί και τι δημιουργούμε εκεί, πώς γνωρίζουμε ακριβώς το χρονοδιάγραμμα, εκείνη την ημέρα θα ολοκληρωθεί αυτό το έργο και εκείνο το μήνα θα προστεθεί το ηλεκτρικό ρεύμα και μέχρι εκείνη την ημερομηνία θα βγουν τόσοι τόνοι άνθρακα κ.λ.π.
Δεν χρειάζεται πλέον να μεταφέρουμε άνθρακα από τη Γερμανία στα ανατολικά, αλλά θα χτίσουμε ακόμα και τις δικές μας βιομηχανικές βάσεις εκεί, τότε θα καταλαβαίνατε ότι ακόμη και σε μια εποχή που τίποτα δεν φαίνεται να συμβαίνει, παρ' όλα αυτά επιτυγχάνονται τρομερά πράγματα.

Η λύτρωση της ανθρωπότητας

Σε αυτό προστίθεται η λύτρωση του πληθυσμού από την καταδυνάστευση μιας Μπολσεβίκικης δύναμης, η οποία ψυχικά ακόμη και σήμερα, κρατάει εκατομμύρια ανθρώπους εκεί σε κατάσταση απελπισίας, και θα έλεγε κανείς και φόβου, την οποία δύσκολα μπορεί κανείς να φανταστεί στη Γερμανία και σε άλλες χώρες. Είναι ο φόβος του

Επιτρόπου, είναι ο φόβος της G.P.U. (Κρατική Πολιτική Διεύθυνση), ο φόβος όλου του καθεστώτος που εξακολουθεί να επηρεάζει τα εκατομμύρια των ανθρώπων. Όλα αυτά σταδιακά θα εξαλειφθούν και εξαλείφονται.

Υπάρχουν εκεί ήδη μεγάλες περιοχές όπου ολόκληρος ο πληθυσμός εργάζεται ήδη μαζί μας κατά εκατομμύρια, και υπάρχουν άλλες περιοχές στις οποίες ήδη πολεμά στις τάξεις μας και στο πλευρό μας.

Τα αποτελέσματα όλης αυτής της γιγαντιαίας δραστηριότητας, που θα μπορούσα να σας δείξω μόνο με μερικά σύντομα σκίτσα, είναι τρομερά. Ενώ στη βόρεια Ευρώπη, στη Δύση και σε όλα τα άλλα μέτωπα είμαστε σε άμυνα, πληρούμε εδώ μια από τις μεγαλύτερες προϋποθέσεις για την οργάνωση της Ευρώπης για πόλεμο και για τη νίκη.

Γνωρίζετε, φυσικά, ότι οι αντίπαλοί μας συνεχίζουν να κάνουν μόνο «θαύματα». Δεν υπάρχει άρμα μάχης που να φτιάχνουν και φυσικά να μην είναι «το καλύτερο άρμα στον κόσμο», ούτε αεροπλάνο για το οποίο να μην ισχυρίζονται το ίδιο. Όταν φτιάχνουν ένα πυροβόλο, ένα ασήμαντο πυροβόλο, τότε είναι το άριστο πυροβόλο, το πιο εκπληκτικό κανόνι στον κόσμο. Φτιάχνουν ένα νέο πολυβόλο ή ένα νέο αυτόματο πιστόλι. Αυτό το πιστόλι φυσικά είναι και το καλύτερο. Λένε ότι αυτό το νέο πιστόλι είναι η μεγαλύτερη εφεύρεση στον κόσμο. Αν ρίξετε τότε μια ματιά σε αυτά τα σκουπίδια, το μόνο που μπορείτε να πείτε είναι ότι αυτό δεν θα το βάζαμε καν στο χέρι ενός Γερμανού στρατιώτη.

Είναι πολύ ανώτεροι από εμάς σε όλα. Είναι ανώτεροι από εμάς στους ασύγκριτους στρατηγούς τους, είναι ανώτεροι από εμάς στη γενναιότητα του καθενός στρατιώτη τους. Οποιοσδήποτε Άγγλος θα αντιμετώπιζε εύκολα τρεις Γερμανούς.

Αλλά οι μεγάλοι ήρωες αυτού του πολέμου, θα γραφτούν στο πλευρό μας στην ιστορία!

Και η ιστορία θα τιμήσει μόνο τη δικαιοσύνη και την αλήθεια.

Η φάλαγγα των συμμάχων

Επιπλέον όμως, από την πλευρά μας, υπάρχει τώρα η περαιτέρω ανάπτυξη των συμμαχιών μας, η συνεργασία με τους συμμάχους μας, πρώτα και κύρια με τον παλαιότερο σύμμαχό μας, με την Ιταλία. Δεν πολεμάμε μόνο από κοινού σε ένα μέτωπο, αλλά σε μια ολόκληρη σειρά μετώπων. Και αυτό είναι καλό, γιατί δείχνει ότι όλες οι ελπίδες των εχθρών μας, που πιστεύουν ότι μπορούν να διαλύσουν αυτή τη συμμαχία είναι μια τρέλα. Γνωρίζουμε και οι δύο πολύ καλά τι θα συμβεί στις δύο χώρες μας, μαθαίνουμε από τους τρελούς και ηλίθιους στόχους που έθεσαν οι εχθροί μας, ποια θα ήταν η τύχη του γερμανικού και του ιταλικού λαού, και μάλιστα ποια θα ήταν η μοίρα όλης της Ευρώπης, αν

αυτός ο υπόλοιπος κόσμος θα μπορούσε ποτέ να κερδίσει μια νίκη.
Αν λένε σήμερα: «Ναι, φυσικά, τότε θα αναλαμβάναμε την προστασία της Ευρώπης από τον μπολσεβικισμό», τότε δεν μπορώ παρά να απαντήσω: Η Αγγλία θα ήταν καλύτερα να φροντίσει να μάθει πώς να προστατέψει τον εαυτό της από τον μπολσεβικισμό! Δεν χρειαζόμαστε την προστασία της! Ξεφορτωθήκαμε τον μπολσεβικισμό στο εσωτερικό μας, θα τον ξεφορτωθούμε και έξω. Το έχουμε αποδείξει!
Αν όμως, σε μια χώρα, οι αρχιεπίσκοποι πραγματοποιούν ιερές ακολουθίες και έχουν στη μία πλευρά του υφάσματος του βωμού το σύμβολο των Μπολσεβίκων και στην άλλη το εθνικό τους έμβλημα, τότε βλέπω μια μαύρη μοίρα για τη χώρα αυτή. Ξέρουμε καλύτερα πού οδηγεί αυτό.
Οι Άγγλοι θα ζήσουν να το δουν. Ίσως η μοίρα να τους τιμωρήσει όπως κάποτε τιμώρησε την παλιά Γερμανία επειδή πίστευε ότι θα μπορούσε να συνάψει συμφωνίες με αυτούς τους ανθρώπους.
Η Γερμανία και η Ιταλία, όπως και η Ισπανία και ένα πλήθος άλλων ευρωπαϊκών κρατών, όπως η Ουγγαρία, η Ρουμανία κ.λ.π., έχουν αντιμετωπίσει αυτό το πρόβλημα. Το αν ο υπόλοιπος κόσμος μπορεί να το αντιμετωπίσει θα αποκαλυφθεί από αυτόν τον πόλεμο. Αλλά ότι αυτός ο υπόλοιπος κόσμος δεν θα μπορέσει να αντιμετωπίσει εμάς, για αυτό μπορείτε να είστε σίγουροι! Αν συγκεντρώσουμε όλους τους συμμάχους μας και εκείνους που πολεμούν στο πλευρό μας, Ρουμάνους και Ούγγρους, Κροάτες και Σλοβάκους, και κυρίως τους Φιλανδούς στο βορρά, και στη συνέχεια τους Ισπανούς κ.λ.π., όταν τους βάλουμε όλους μαζί, τότε μπορούμε πραγματικά να πούμε ότι **αυτή σήμερα είναι ήδη μια σταυροφορία της Ευρώπης**.
Και μετά υπάρχουν οι Γερμανοί εθελοντές των ενόπλων-SS μας και οι λεγεώνες των μεμονωμένων ευρωπαϊκών κρατών. Είναι πραγματικά η Ευρώπη που έχει συγκεντρωθεί εδώ, όπως ακριβώς έκανε στην αρχαιότητα κατά των επιθέσεων των Ούννων ή των Μογγόλων.
Και τώρα, από την τελευταία φορά που σας μίλησα εδώ, έχει μπει στον πόλεμο και η Ιαπωνία. Φυσικά έχει υποστεί μόνο πολλές «ήττες» και οι Ιάπωνες στρατηγοί δεν είναι φυσικά τίποτα απολύτως σε σύγκριση με τους απαράμιλλους ήρωες και διάσημους στρατηγούς της Αγγλίας ή ακόμα και της Αμερικής. Ο ΜακΆρθουρ, τι στρατηγός είναι αυτός! Τι είναι ένας μικρός Ιάπωνας απέναντί του! Μόνο που αυτοί οι Ιάπωνες στο μεταξύ πήραν το Χονγκ Κονγκ και έγιναν κύριοι της Σιγκαπούρης, και κατέλαβαν τις Φιλιππίνες και εγκαταστάθηκαν στη Νέα Γουινέα και θα καταλάβουν πλήρως τη Νέα Γουινέα και κατέλαβαν την Ιάβα και τη Σουμάτρα. Αλλά όλα αυτά δεν είναι τίποτα σε σύγκριση με τις άπειρες νίκες που έχουν κάνει η Αγγλία και η Αμερική εκεί, μάχες, ναυμαχίες, που δεν έχει ξαναδεί ο κόσμος.

Αλλά ο Ρούσβελτ είπε: «Δεν μπορώ να το σχολιάσω, δεν μπορώ να πω ούτε μια λέξη γι' αυτό, δεν θέλω να εκφραστώ ή να επεκταθώ καθόλου σε αυτό.» Γνωρίζουμε πολύ καλά αυτούς τους ήρωες!

Σήμερα είναι πραγματικά μια παγκόσμια συμμαχία, όχι μόνο των μη εχόντων, αλλά όλων των λαών που αγωνίζονται για την τιμή και την ευπρέπεια, και που είναι αποφασισμένοι να απαλλαγούν από αυτόν τον πιο άθλιο συνασπισμό που έχει δει ποτέ ο κόσμος.

Μιλώντας για αυτό πρέπει να μιλήσω ξανά για τα υποβρύχια μας. Οι επιτυχίες τους αυξήθηκαν από μήνα σε μήνα από το 1939, υποστηριζόμενες από τις ηρωικές προσπάθειες των μονάδων της αεροπορίας μας.

Τώρα οι εχθροί μας δηλώνουν: «Έχουμε τρομερά αμυντικά μέσα, έχουμε νέες μεθόδους, το βρετανικό και το αμερικανικό μυαλό έχουν εφεύρει εντελώς νέες μηχανές με τις οποίες θα ελέγξουμε αυτόν τον κίνδυνο.» Μπορώ να τους πω μόνο ένα πράγμα: «Ούτε το γερμανικό μυαλό ξεκουράζεται.»

Πρώτα απ' όλα τα υποβρύχιά μας έχουν ξεπεράσει όλα τα προηγούμενα επιτεύγματα, και μπορώ να διαβεβαιώσω τους κυρίους ότι αυτό δεν θα αλλάξει στο μέλλον.

Παραμένουμε αδιάκοπα ενημερωμένοι, γι' αυτό μπορείτε να είστε σίγουροι. Επίσης, αδιάκοπη δεν είναι μόνο η συνέχιση των κατασκευών αλλά κυρίως η κατασκευή νέων όπλων.

Μέχρι σήμερα, εμφανιζόμασταν κάθε χρόνο με ένα νέο όπλο, το οποίο ήταν ανώτερο από του εχθρού. Αυτό θα συνεχιστεί και στο μέλλον!

Αν κοιτάξουμε το συνολικό αποτέλεσμα, μπορούμε να πούμε μόνο ότι και οι τελευταίοι μήνες του τρέχοντος έτους ήταν επιτυχημένοι. Θα συνεχίσουν να είναι έτσι.

Ο πόλεμος των βομβαρδισμών θα απαντηθεί

Τώρα φυσικά εκτός από το «δεύτερο μέτωπο», έχουν μια άλλη μέθοδο. Ο άνθρωπος που εφηύρε τον πόλεμο των βομβαρδισμών εναντίον του αθώου άμαχου πληθυσμού δηλώνει ότι αυτός ο πόλεμος βομβαρδισμών κατά της Γερμανίας κ.λ.π., θα ενταθεί σύντομα. Θα ήθελα μόνο να πω ένα πράγμα σχετικά με αυτό: Τον Μάιο του 1940, ο κ. Τσώρτσιλ έστειλε τα πρώτα βομβαρδιστικά εναντίον του γερμανικού άμαχου πληθυσμού. Τον προειδοποίησα τότε, για σχεδόν τέσσερις μήνες – αλλά μάταια. Έπειτα χτυπήσαμε και μάλιστα χτυπήσαμε τόσο καλά που ξαφνικά άρχισε να ουρλιάζει και δήλωσε ότι ήταν βάρβαρο και τρομερό και ότι η Αγγλία θα εκδικηθεί γι' αυτό. Ο άνθρωπος που τα έχει όλα αυτά στη συνείδησή του – αν δεν λάβω υπόψη τον γενικό υποκινητή του πολέμου Ρούζβελτ – που είναι ένοχος για όλα, τότε τόλμησε να παρουσιαστεί σαν αθώος. Σήμερα ξανακάνει αυτόν τον πόλεμο.

Θα ήθελα να πω ένα πράγμα εδώ: θα έρθει η ώρα και αυτή τη φορά που θα απαντήσουμε!

Η τελευταία ώρα του εβραϊσμού

Μακάρι και οι δύο αρχηγοί αυτού του πολέμου και οι Εβραίοι υποστηρικτές τους να μην αρχίσουν να γκρινιάζουν και να κλαψουρίζουν αν το τέλος για την Αγγλία είναι πιο φρικτό από την αρχή!
Την 1η Σεπτεμβρίου 1939, στη συνεδρίαση του Ράιχσταγκ εκείνης της εποχής, είπα δύο πράγματα:
Πρώτον, ότι αφού αυτός ο πόλεμος μας έχει ήδη επιβληθεί, καμία δύναμη των όπλων ή του χρόνου δεν θα μας καταβάλλει ποτέ και δεύτερον, ότι εάν ο εβραϊσμός υποκινήσει έναν διεθνή παγκόσμιο πόλεμο για την εξόντωση των Άρειων λαών της Ευρώπης, τότε δεν πρόκειται να εξοντωθούν οι Άριοι λαοί, αλλά ο εβραϊσμός.
Αυτοί που τραβάνε τα νήματα του παράφρονα στον Λευκό Οίκο κατάφεραν να παρασύρουν το ένα έθνος μετά το άλλο στον πόλεμο. Αλλά στον ίδιο βαθμό και ένα κύμα αντισημιτισμού σάρωσε το ένα έθνος μετά το άλλο και θα προχωρήσει ακόμη περισσότερο και το ένα κράτος μετά το άλλο που μπαίνει σε αυτόν τον πόλεμο, όλα μια μέρα θα βγουν από αυτόν τον πόλεμο σαν αντισημιτικά κράτη. Οι Εβραίοι κάποτε και στη Γερμανία γελούσαν με τις προφητείες μου. Δεν ξέρω αν εξακολουθούν να γελούν και σήμερα ή αν έχουν ήδη χάσει την τάση για γέλιο. Αλλά ακόμα και τώρα μπορώ να σας διαβεβαιώσω:
Θα σταματήσουν να γελούν παντού. Με αυτές τις προφητείες θα αποδείξω ότι έχω δίκιο.
Οι παγκόσμιες ιστορικές επιτυχίες αυτών των τελευταίων μηνών ήταν τόσο εκπληκτικές που είναι πραγματικά απαραίτητο να σκεφτούμε αυτούς στους οποίους οφείλουμε αυτές τις επιτυχίες. Γιατί διαβάζουμε στις εφημερίδες για μεγάλες νίκες, για μεγάλες μάχες περικύκλωσης, – αλλά συχνά για εβδομάδες δεν διαβάζουμε τίποτα, παρά μόνο ότι «οι επιχειρήσεις προχωρούν» ή «οι επιχειρήσεις εξελίσσονται ευνοϊκά» ή «υπάρχει ηρεμία στα μέτωπα», ή «σε άλλα μέτωπα οι επιθέσεις αποκρούστηκαν».

Τα επιτεύγματα των στρατιωτών μας

Εθνοσύντροφοί μου! Δεν έχετε ιδέα τι κρύβεται κάτω από τα απλά λόγια μιας ανακοίνωσης της Ανώτατης Ηγεσίας των Ενόπλων Δυνάμεων. Το ανακοινωθέν της Βέρμαχτ πρέπει να παραμείνει απλό. Σε αυτό πρέπει να προσπαθήσουμε να βρούμε μια ισορροπία προκειμένου να δούμε τις πραγματικές πράξεις σε σχέση με τη σημασία τους σε σχέση με το σύνο-

λο. Αυτό δεν σημαίνει απλώς ότι οι μάχες, είναι ευκολότερες για τον μεμονωμένο Γερμανό στρατιώτη, εκεί όπου είναι εντελώς ασήμαντες σε σύγκριση με τα μεγάλα γεγονότα του πολέμου, παρά όταν πρόκειται για πολύ μεγάλες αποφάσεις.
Είναι πάντα ο άνθρωπος και η ζωή του που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη.
Υπάρχουν συχνά εκατοντάδες χιλιάδες γενναίοι στρατιώτες όλων των όπλων, του πεζικού, του στρατού, του μηχανικού, του πυροβολικού των μονάδων των ένοπλων-SS, των μονάδων της πολεμικής αεροπορίας ή του ναυτικού, των πολεμικών μας σκαφών στην επιφάνεια και κάτω από το νερό – όλοι τους, σε μια τέτοια στιγμή, συχνά για μέρες κάθε φορά, πρέπει να διακινδυνεύσουν τη ζωή τους, και τότε δεν διαβάζετε τίποτα περισσότερο από: «Αμυντικές μάχες», ή «Επιθέσεις του εχθρού που αποκρούστηκαν», ή «Ο εχθρός που διαπέρασε τις γραμμές καταστράφηκε», ή «Ολοκληρώθηκε μια διάσπαση», ή «Προώθηση σε αυτήν και σε εκείνη την περιοχή», «διέλευση αυτού και εκείνου του περάσματος», «Κατάληψη αυτής και εκείνης της πόλης».

Ο αθόρυβος ηρωισμός

Είναι παρόμοιο με τον Παγκόσμιο Πόλεμο. Και τότε πολλοί στρατιώτες επέστρεψαν στο σπίτι τους και ρωτήθηκαν: «Πώς είναι στ' αλήθεια;» Και τελικά έπρεπε να συνειδητοποιήσουν, ότι δεν μπορεί να εξηγηθεί σε κάποιον που δεν το έχει βιώσει. Αν δεν το έχει βιώσει ο ίδιος δεν ξέρει τι είναι, δεν το καταλαβαίνει καθόλου και δεν μπορείς να του το εξηγήσεις. Και γι' αυτόν τον λόγο πολλοί σιωπούν εντελώς και δεν λένε τίποτα, επειδή έχουν την αίσθηση: Αυτό δεν μπορείς να περιγράψεις όπως είναι στην πραγματικότητα, και κυρίως δεν μπορείς να το κάνεις όταν έχεις έναν τόσο βάρβαρο εχθρό όπως αυτόν στην Ανατολή, έναν εχθρό που δεν έχει στρατολογηθεί από ανθρώπους αλλά στην πραγματικότητα από κτήνη.
Υπάρχει ένας άπειρος πόνος, μια άπειρη αφοσίωση, ένας άπειρος ηρωισμός, μια άπειρη ενέργεια πίσω από όλες αυτές τις ξερές εξιστορήσεις. Όταν διαβάζετε, ότι κάποιος έλαβε τον Σταυρό του Ιππότη, αυτή είναι μια πολύ σύντομη περιγραφή που δίνεται στον τοπικό Τύπο. Αλλά αυτά που περιλαμβάνει λεπτομερώς αυτή η περιγραφή των επιτευγμάτων, η μεγάλη μάζα του λαού μας δεν θα είναι σε θέση να το γνωρίζει καθόλου. Είναι αδύνατο για το άτομο να γνωρίζει ακριβώς τι σημαίνει όταν ένας πιλότος καταρρίπτει 30, 40 ή 50 αεροπλάνα, όταν καταρρίπτει 80, ή όταν καταρρίπτει 100. Δεν πρόκειται για 100 μάχες, γιατί σε αυτές πολλές φορές διακινδυνεύει τη ζωή του χίλιες φορές. Και όταν καταρρίπτει τελικά 150, ή 180, ή 200 αεροπλάνα τότε αυτό είναι...
(τα επόμενα λόγια του Αρχηγού καταπνίγονται από μια θύελλα φοβερού

χειροκροτήματος).
Αλλά αυτό δεν έχει ξαναγίνει, ούτε στον προηγούμενο πόλεμο. Ή όταν οι διοικητές των υποβρυχίων επιτίθενται ξανά και ξανά, όταν οι διοικητές των μικρών ταχύπλοων εκτελούν ξανά και ξανά το καθήκον τους. Οι μονάδες εκκαθάρισης ναρκών εκτελούν αδιάκοπα το έργο τους το οποίο μπορεί να αναφερθεί σε μία πρόταση μιας αναφοράς της Βέρμαχτ – μια συνεχής αφοσίωση της ζωής τους για πολλές εβδομάδες και μήνες απέναντι σε μια γραμμή που στη συνέχεια τυπώνεται στην εφημερίδα!
Εάν το έχουμε αυτό υπόψη μας, τότε πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι ό, τι και να κάνει η πατρίδα, δεν μπορεί να ευχαριστήσει αρκετά τους στρατιώτες της πουθενά.
Και αυτό δεν ισχύει μόνο για τους στρατιώτες μας, αλλά και για όλους τους στρατιώτες των άλλων εθνών που έχουν συμμαχήσει μαζί μας που πολεμούν στο πλευρό μας. Και εδώ υπάρχει και κάτι άλλο που πρέπει να αναφερθεί, δηλαδή ότι οι γερμανικές ένοπλες δυνάμεις δεν ενεργούν όπως οι Άγγλοι για παράδειγμα, ότι δεν στέλνουμε πάντα άλλους σε μέρη που είναι ιδιαίτερα επικίνδυνα, αλλά θεωρούμε καθήκον μας, φυσικά, και μάλιστα τιμή μας, να επωμιστούμε εμείς οι ίδιοι αυτό το φόρο αίματος με ειλικρίνεια και με το παραπάνω.
Δεν έχουμε Καναδούς ή Αυστραλούς που πρέπει να βγάλουν τα κάστανα από τη φωτιά για εμάς, αλλά πολεμάμε με τους συμμάχους μας, σαν πιστοί, απόλυτα έντιμοι σύμμαχοι.

Το αίμα ενώνει σταθερά το Ράιχ

Αλλά όλα αυτά τα θεωρούμε και απαραίτητα. Γιατί μόνο από αυτόν τον ίσως πιο δύσκολο αγώνα της ιστορίας μας θα προκύψει στο τέλος αυτό που εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές, που βγήκαμε από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, είχαμε πάντα στο μυαλό μας: το μεγάλο Ράιχ μιας εθνικής κοινότητας που συνασπίζεται στενά στη θλίψη και στην χαρά. Γιατί αυτός ο πόλεμος γεννά πραγματικά μια μεγάλη φωτεινή πλευρά: συγκεκριμένα, τη μεγάλη συντροφικότητα. Αυτό που προσπαθούσε πάντα το κόμμα μας σε καιρό ειρήνης, για να σχηματίσει την εθνική κοινότητα από τις εμπειρίες του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, αυτό τώρα εδραιώνεται σταθερά. Όλες οι γερμανικές φυλές φέρουν το μερίδιό τους. Διαφορετικά, η ίδρυση του Μεγάλου Γερμανικού Ράιχ θα ήταν απλώς μια πράξη συνταγματικού δικαίου.
Είναι λοιπόν ένα αιώνιο αριστείο υπογεγραμμένο με το αίμα όλων, ένα αριστείο που κανείς δεν μπορεί να καταστρέψει τώρα, έναντι του οποίου όλες οι κουβέντες και οι φλυαρίες των εχθρών μας θα είναι εντελώς αναποτελεσματικές, αλλά κυρίως ένα αριστείο που δίνει σε αυτό το κράτος όχι μόνο τη μορφή εξουσίας του, αλλά την εσωτερική του υπόσταση.

Θα παρατηρήσετε επίσης, αν διαβάσετε τις προτάσεις για τον Σταυρό των Ιπποτών, τον απλό άνδρα, τον υποδεκανέα, τον δεκανέα δίπλα στο λοχία, δίπλα στον υπολοχαγό, δίπλα στον στρατηγό. Ή αν δείτε τις προαγωγές των νεαρών αξιωματικών μας, εδώ ξεκινά η εισβολή της εθνικοσοσιαλιστικής εθνικής μας κοινότητας σε πλήρη σύσταση. Δεν υπάρχουν πλέον τα προνόμια του πιστοποιητικού γέννησης, δεν υπάρχει καμιά προηγούμενη κοινωνική θέση, δεν υπάρχει η αντίληψη του κεφαλαίου, ούτε η λεγόμενη προέλευση, δεν υπάρχει επίσης η λεγόμενη παιδεία μας του παρελθόντος, **υπάρχει μόνο ένα πρότυπο αξίας: το πρότυπο του γενναίου, ανδρείου, πιστού άνδρα, του αποφασισμένου αγωνιστή, του τολμηρού άνδρα, που είναι ικανός να είναι ο ηγέτης του λαού του**.

Η εκπλήρωση του εθνικοσοσιαλισμού

Στην πραγματικότητα ένας παλιός κόσμος έχει γκρεμιστεί. Από αυτόν τον πόλεμο αναδύεται, δημιουργημένη με αίμα, η εθνική κοινότητα, πολύ πιο δυνατή, απ' όσο εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές καταφέραμε να την μεταδώσουμε στο έθνος με το δόγμα μας μετά τον παγκόσμιο πόλεμο.
Και αυτό ίσως είναι η μεγαλύτερη ευλογία για το λαό μας για το μέλλον, ότι θα βγούμε από αυτόν τον πόλεμο βελτιωμένοι στην κοινότητά μας, θα απαλλαχτούμε από τόσες πολλές προκαταλήψεις, που μετά από αυτόν τον πόλεμο θα αποδειχθεί ακόμη περισσότερο πόσο σωστό ήταν το κομματικό πρόγραμμα του κινήματός μας, αλλά και πόσο σωστή είναι η όλη μας εθνικοσοσιαλιστική προσέγγιση. Γιατί ένα είναι σίγουρο: Κανένα αστικό κράτος δεν θα επιβιώσει από αυτόν τον πόλεμο!
Εδώ όλοι πρέπει αργά ή γρήγορα να πάρουν θέση. Μόνο όσοι είναι σε θέση να κρατήσουν ενωμένο το λαό τους όχι μόνο κρατικά αλλά και κοινωνικά σε μια ενότητα θα βγουν νικητές από αυτόν τον πόλεμο. Ότι εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές βάλαμε κάποτε αυτό το θεμέλιο, το οφείλουμε, το οφείλω προσωπικά, στην εμπειρία του πρώτου πολέμου. Το γεγονός όμως ότι το Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ πρέπει τώρα να διεξάγει αυτόν τον δεύτερο πόλεμο, σε αυτό το κίνημά μας θα οφείλει την εμβάθυνση του προγράμματός του για το μέλλον. Πάνω σ' αυτό, μπορούν να πειστούν όλοι όσοι είναι σαν το τελευταίο κατάλοιπο ενός παρελθόντος από το οποίο δεν έχουν μάθει τίποτα, που ελπίζουν ότι με φλυαρίες, ή με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θα βιώσουν κάποια μέρα, ίσως, μια νέα αυγή του ταξικού τους κόσμου. Αυτοί οι κύριοι θα υποστούν ένα άθλιο ναυάγιο. Η παγκόσμια ιστορία θα τους παραμερίσει σαν να μην υπήρξαν ποτέ.
Κάποτε επέστρεψα σαν στρατιώτης από τον μεγάλο πόλεμο, ξεκαθάρισα αυτή την κοσμοθεωρία στον γερμανικό λαό, έθεσα τα θεμέλια του κόμ-

ματος. Πιστεύετε ότι κάποιος Γερμανός θα μπορούσε να προσφέρει στους στρατιώτες που επέστρεφαν νικητές από αυτόν τον πόλεμο μια διαφορετική Γερμανία από την εθνικοσοσιαλιστική, με την έννοια της πραγματικής εκπλήρωσης των ιδεών μας για μια αληθινή εθνική κοινότητα; Αυτό είναι αδύνατο! Και στο μέλλον αυτό σίγουρα θα είναι, ίσως, το πιο ευλογημένο όφελος αυτού του πολέμου.
Δεν είναι μόνο το καθοριστικό η απλή επέκταση του χώρου, αλλά το καθοριστικό θα είναι η πλήρωση αυτού του χώρου με ένα ενωμένο, δυνατό λαό, ο οποίος πρέπει να αναγνωρίσει σαν την πιο ουσιαστική αρχή:
Σε αυτόν τον λαό κάθε στρατιώτης έχει τη στραταρχική ράβδο στο σακίδιο του – όχι μόνο θεωρητικά, αλλά και ουσιαστικά –, μετά απ' αυτόν τον πόλεμο για τον καθένα από αυτούς θα ανοίξει ο δρόμος, που μπορούν να του ανοίξουν η ιδιοφυΐα του, η εργατικότητά του, η γενναιότητά του η προσπάθεια ή η ετοιμότητά του γενικά.

Το επίτευγμα της πατρίδας

Αυτή τη στιγμή, όμως, δεν θέλω να αμελήσω να επισημάνω το μέτωπο της πατρίδας. Και αυτή πρέπει να αντέξει πολύ δύσκολα πράγματα. Ο Γερμανός εργάτης μοχθεί σκληρά. Την περασμένη άνοιξη, όταν προέκυψε το ζήτημα της γρήγορης παραγωγής νέων αμυντικών όπλων, είχα την εμπειρία να δω πώς σε πολλά εργοστάσια οι εργάτες όχι μόνο εργάζονταν δέκα και έντεκα ώρες την ημέρα, αλλά και για πολλές εβδομάδες απαρνήθηκαν τις Κυριακές τους, μόνο με την σκέψη να δώσουν όπλα στο μέτωπο και έτσι να βοηθήσουν.
Πρέπει να επισημάνω, ότι γενικά ο Γερμανός εργάτης επιτυγχάνει τεράστια πράγματα και ότι είναι πιστός στο σημερινό κράτος, στην ηγεσία του, και κυρίως στους στρατιώτες του, στους συντρόφους και τους συναδέλφους του.
Πρέπει, ωστόσο, να επισημάνω ότι ακριβώς έτσι και Γερμανός αγρότης εκπληρώνει το καθήκον του, ότι κυρίως εκατομμύρια Γερμανίδες έχουν ενσωματωθεί σε αυτήν την εργασιακή διαδικασία, ότι η αγρότισσα σήμερα πρέπει συχνά να κάνει τη δουλειά δύο ανδρών μόνη της. Και τέλος πρέπει να επισημάνω ότι ακόμη και τα επαγγέλματά μας, που απαιτούν πνευματική δραστηριότητα, έχουν θυσιαστεί πλήρως, ότι και εδώ πολλά εκατομμύρια δίνουν τα πάντα, στο πνεύμα και στη σκέψη, εφευρίσκοντας και δουλεύοντας για να οπλίσουν το έθνος και για να μην δώσουν ποτέ ξανά στο μέτωπο το παράδειγμα του 1918.
Εάν, λοιπόν, μπορώ να πω στην πατρίδα σήμερα, ότι μπορεί να είναι απόλυτα ήρεμη, ότι στην Ανατολή και στη Δύση, στο Βορρά και στο Νότο, το γερμανικό μέτωπο των στρατιωτών μας στέκεται αμετακίνητο, τότε μπορώ να πω στο μέτωπο, με τον ίδιο ακριβώς

τρόπο: Γερμανέ στρατιώτης, μπορείς να είσαι σίγουρος ότι πίσω σου στέκεται η πατρίδα σου, η οποία δεν θα σε αφήσει ποτέ αβοήθητο.

Οι θυσίες του έθνους

Και αυτά δεν είναι λόγια. Κάθε εβδομάδα, κάθε μήνα, οι καλοί ανάμεσα στο λαό μας από όλα τα κοινωνικά στρώματα ενώνονται όλο και περισσότερο για να σχηματίσουν μια αδιάσπαστη κοινότητα. Και αυτή η κοινότητα θα αποδειχθεί και πάλι ιδιαίτερα στο μεγάλο έργο ανακούφισης που πρέπει να ολοκληρώσουμε αυτόν τον χειμώνα.
Έχω συχνά επισημάνει ότι θα ήταν δυνατό να ακολουθήσουμε έναν άλλο τρόπο παροχής βοήθειας, αλλά δεν το κάναμε αυτό γιατί απλώς συνειδητοποιήσαμε ότι είναι σημαντικό να εξοικειωθούν οι μεμονωμένοι εθνοσύντροφοι με τα καθήκοντα, που παρακινούν το έθνος αγγίζοντας έτσι τον καθένα, αλλά κυρίως για να απασχολήσουμε τους πιο τυχερούς ανθρώπους με τα βάσανα των λιγότερο τυχερών, να τους δείξουμε με συνεχή προπαγάνδα όλα όσα πρέπει να γίνουν για να μπορέσουμε πραγματικά να μιλήσουμε εδώ για μια κοινότητα με την πραγματική έννοια της λέξης, ότι δεν είναι ένα θέμα τύποις μόνο, αλλά ότι κάθε άτομο πρέπει πράγματι να συνεισφέρει με όλα του τα μέσα και να υπηρετεί αυτήν την κοινότητα με χρήσιμο τρόπο και κυρίως κανείς δεν έχει το δικαίωμα να αποκλείσει τον εαυτό του από αυτό το έργο, τουλάχιστον σε μια εποχή που εκατομμύρια άλλοι πρέπει να υπερασπιστούν την κοινωνία με το αίμα τους.

Απευθύνω αυτήν την έκκληση σε ολόκληρο τον γερμανικό λαό εξ ονόματος όλων των στρατιωτών του και όλων όσων θυσιάζονται στα εργοστάσια εξοπλισμών ή στα χωράφια ή οπουδήποτε αλλού.

Οι δολιοφθορείς θα εξοντώνονται

Αλλά δεν θέλω να παραλείψω να σας πω αυτήν την ώρα ότι θα καταστρέψουμε ανελέητα κάθε δολιοφθορέα αυτής της κοινότητας. Μόλις πριν από μερικές εβδομάδες μια αγγλική εφημερίδα, σε μια στιγμή διαύγειας, έγραψε για μια φορά πολύ σωστά ότι δεν πρέπει να γελάμε με τη γερμανική οργάνωση χειμερινής βοήθειας. Κυρίως ανέφερε ένα γεγονός: εάν στην Αγγλία ένα άτομο πλουτίσει εις βάρος των άλλων, αν συλληφθεί, περνά κάποιες ώρες παρατηρήσεων ή στη χειρότερη περίπτωση περνά μερικές εβδομάδες ή μερικούς μήνες στη φυλακή και στη συνέχεια ζει καλύτερα από ό, τι μπορεί να ζήσει οποιοσδήποτε στρατιώτης στο μέτωπο – ενώ στη Γερμανία όποιος διαπράξει αμαρτία εναντίον αυτής της κοινότητας οδεύει πρακτικά στον τάφο του. Αυτή η

αγγλική εφημερίδα έχει δίκιο.
Σε μια εποχή που οι καλύτεροι του έθνους μας πρέπει να υπηρετούν στο μέτωπο και πρέπει να σταθούν εκεί με την ίδια τους τη ζωή, σε αυτή την εποχή δεν υπάρχει χώρος για εγκληματίες ή χαραμοφάηδες που καταστρέφουν το έθνος!
Όποιος πλουτίζει με αυτά που προορίζονται για τους στρατιώτες μας, μπορεί να υπολογίζει ότι θα εξαλειφθεί ανελέητα! Όποιος πλουτίζει, από τις θυσίες που κάνουν τόσοι πολλοί φτωχοί μεταξύ του λαού μας για τους στρατιώτες μας, ας μην περιμένει ότι θα βρει κάποιο έλεος. Κάθε Γερμανός πρέπει να γνωρίζει ότι ό, τι δίνει στους στρατιώτες του ή στη πατρίδα που υποφέρει, ωφελεί πραγματικά αυτούς που το αξίζουν και για τους οποίους προορίζεται.
Και πάνω απ’ όλα κανένας συνήθης εγκληματίας δεν πρέπει να έχει την ψευδαίσθηση ότι ένα νέο έγκλημα θα τον σώσει από αυτόν τον πόλεμο. Θα φροντίσουμε ότι ο εγκληματίας και ο απρεπής στην πατρίδα δεν θα επιβιώσει σε καμία περίπτωση αυτή τη φορά και όχι να πεθαίνουν μόνο ενδεχομένως οι αξιοπρεπείς στο μέτωπο!
Δεν θέλω μια Γερμανίδα, η οποία ίσως πρέπει να γυρίσει σπίτι από τη δουλειά της τη νύχτα, να πρέπει να φοβάται συνεχώς ότι δεν θα της προκληθεί κάποιο κακό από κάποιον άχρηστο ή εγκληματία.
Επρόκειτο να εξοντώσουμε αυτούς τους εγκληματίες και τους έχουμε εξοντώσει. Και σε αυτό οφείλει ο γερμανικός λαός ότι σήμερα συμβαίνουν τόσο λίγα ακόμη εγκλήματα. Πιστεύω επίσης ότι δουλεύω μόνο προς το συμφέρον της διατήρησης της κοινότητάς μας, αλλά κυρίως για τα συμφέροντα του μετώπου μας, το οποίο έχει το δικαίωμα, να απαιτήσει ότι ενώ οι στρατιώτες διακινδυνεύουν τη ζωή τους εκεί έξω, οι οικογένειές τους, οι γυναίκες τους και οι άλλοι συγγενείς τους να προστατεύονται στην πατρίδα.

Αυτή τη στιγμή όμως πρέπει να διαβεβαιώσω και το μέτωπο και για κάτι άλλο, δηλαδή με πόση απεριόριστη γενναιότητα αυτή η γερμανική πατρίδα από την πλευρά της δέχεται και υπομένει τον πόλεμο εκεί που την χτυπά με τη χειρότερη σκληρότητα.
Ξέρω μια πόλη, μια πόλη της Φριζίας, την οποία ήθελα να εκκενώσω εδώ και πολύ καιρό επειδή δέχτηκε επιθέσεις ξανά και ξανά. Ήθελα τότε να πάρω από εκεί τα παιδιά και τις γυναίκες και να τους μεταφέρω σε ένα ασφαλές μέρος. Ήταν αδύνατο, συνέχιζαν να επιστρέφουν στην πόλη τους, δεν μπορούσαν να τους πάρουν, αν και αυτή η πόλη έχει πληγεί πολύ σοβαρά.
Και εδώ έγιναν αμέτρητες ηρωικές πράξεις, όχι μόνο από άνδρες αλλά και από γυναίκες και όχι μόνο από γυναίκες, αλλά και από αγόρια που μόλις έχουν φτάσει στην ηλικία των 15, 16 ή 17 χρονών. Δεσμεύτηκαν με όλη τους την ύπαρξη, αναγνωρίζοντας ότι είμαστε μια ενιαία ορκισμέ-

νη κοινότητα σε αυτόν τον πόλεμο, γνωρίζοντας ότι είτε θα επιζήσουμε νικητές από αυτόν τον πόλεμο είτε θα προοριστούμε να εξοντωθούμε μαζί.
Εάν ο στρατιώτης δεν το γνώριζε αυτό, δεν θα μπορούσατε να περιμένετε απ' αυτόν, ότι θα διακινδύνευε τη ζωή του. Αντίστροφα όμως, και η πατρίδα πρέπει να το γνωρίζει, ώστε να μετρήσει ανάλογα τη δική της συνεισφορά.
Επομένως, αναμένω ότι η νέα οργάνωση χειμερινής βοήθειας θα είναι μια ιδιαίτερα ισχυρή απόδειξη αυτής της άρρηκτης κοινότητας, ότι το έθνος θα δώσει σε ολόκληρο τον κόσμο μια μαρτυρία, ότι πρόκειται για κάτι άλλο από μια ψεύτικη έγκριση, αλλά ομοφωνία μιας θυσίας, στην οποία δηλώνει:
Συμπαραστεκόμαστε στους στρατιώτες μας, όπως και οι στρατιώτες μας συμπαραστέκονται σε εμάς!
Και στεκόμαστε και οι δύο μαζί μπροστά στον λαό μας και μπροστά στη κοινότητά μας και σε καμία περίπτωση δεν θα συνθηκολογήσουμε ποτέ!
Οι αντίπαλοί μας μπορεί να διεξάγουν αυτόν τον πόλεμο όσο είναι σε θέση να το κάνουν. Αυτό που μπορούμε να κάνουμε για να τους νικήσουμε, θα το κάνουμε!
Το ότι θα μας κερδίσουν ποτέ είναι αδύνατο και αποκλείεται! Μόνο η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία και τα κράτη που είναι σύμμαχα μαζί της θα βγουν από αυτόν τον πόλεμο με μια ένδοξη νίκη σαν νέα έθνη, σαν πραγματικά έθνη και εθνικά κράτη!